Απόφαση 3 / 2019 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 3/2019

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμο

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστάς: Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη, Αβροκόμη Θούα, Γεώργιο Αποστολάκη, Κυριάκο Οικονόμου - Εισηγητή και Αναστασία Περιστερόκη, Αρεοπαγίτες,

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 24 Σεπτεμβρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Θ. Σ. Δ., κατοίκου .... Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κονσταντίνο Αδάμη. Του αναιρεσιβλήτου: Γ. Α. του N., κατοίκου .... Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργο Σκιαδόπουλο, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 17-12-2009 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Προτοδικείο Κορίνθου. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 293/2013 του ίδιου Δικαστηρίου και 36/2017 του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσείων με την από 7-9-2017 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημαιώνεται πιο πάνω. Ο πληρεζούσιος του αναιρεσείοντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αντιδικου μέρους στη διασστική διαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του αρθρ. 559 αρθ. 1 του ΚΠολΔ. αναίρεση επιτρέπεται μόνο αν παραβιάσθηκε κανόνας του ουταιστικού δικαίου στον οποίο περιλιμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξών. (άρθρα 173 και 200 του ΑΚ). Ο κανόνος δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγογή (Ολ. ΑΠ 11/2017). Προς εξεύρεση της παραβιάσεως ελέγχεται ο δικαστικός συλλογισμός και δυνατόν η παραβίαση να εντοπισθεί και στην ελάσσονα πρόταση, όταν οι πραγματικές παραδιάς του δικαστηρίου της ουτίας καθιστούν φανερή την παραβίαση (Ολ. ΑΠ 36/1988). Επίσης, η νομική αφριστία της σγωγής, στηρίζει λόγο αναιρέσεως για παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου (άρθρο 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ.), συντρέχει δε αν το δικαστήριο της ουσίας για τη θεμελίσση της αγωγής στο συγκεκριμένο κανόνα ουσιαστικού δικαίου αρκάσθηκε σε στοιχεία λιγότερα ή αξίωσε περισσότερα από εκείνα που ο κανόνας αυτός απαιτεί για τη γένεση του οικείου δικαιώματος, κρίνοντας αντιστοίχως νόμμη ή μη στηριζομένη στο νόμο αγωγή (Ολ. ΑΠ 18/1998). Επραπάρο, από τα άρθρο 147 εδ. α' και β' 298, 361 και 914, 938 ΑΚ σε συνδυασμό και με τα άρθρα 513, 534, 535, 540, 543, 547, 559 και 561 ΑΚ συνάγονται τα εξής. Οποιος παρασύρθηκε με απάττι άλλου, σε σύναψη σύμβαση έχει δικαίωμα να ζητήσια από το δικαστήριο την ακύροση της συμβάσεως, ή, να ζητήσει από τον άλλο, τη σύναψη σχετικής

αλλά σε τρίτο πρόσωσο και δη στην Σ. σύζυγο Α. Σ., γεγονός το σποίο δολίως μου απέκρυψε. Επίσης, ο δεύτερος εναγόμενος παρέσχε άμεση συνδρομή στον πρώτο τούτων για την διάπραξη της εις βάρος μου απάτης, αφού μαζί και από κοινού "κατασκεύασαν" εν γνώσει τους ψευλδείς τίτλους του ος άνω ακινήτου, με σκοπό να καταστεί δυνατή η πάλιρη του σε μένα, πράγμα το οποίο και πέτυχαν, δεδομένου ότι χωρίς τη διαπραχθείσα υπό των δύο πρώτων εναγομένων εις βάρος μου απάτη, δεν θα προέβαινα στην αγορά του ανωτέρω ακινήτου. Αποτέλεσμα της απάτης τον δύο πρώτων εναγομένων ήταν να πεισθώ και να προβώ στην αγορά του ως άνω ακινήτου, το ποίο αργότερα απάλεσα με την επιτυχή διακδικησή του από την ος άνω διοκτήτρια και έτσι υπέστην θετική περιουσιακή ζημία ανερχομένη στο συνολικό ποσό τον ευρό 93.000,00, ακ των οποίον ευρό 90.000,00 είναι το ποσό, το οποίο κατέβαλα στον πρώτο εναγόμενον τα την αγορά του ως άνω ακινήτου και το ποσίο καρπάθηκαν αμφότεροι οι δύο πρώτοι εναγόμενο και ευρό 3.000,00, τα οποία κατέβαλα στον πρώτο εναγόμενο με βάση το ιστορικό αυτό ζητεί ο ενάγων, να υποχρεωθούν οι εναγόμενο, εις ολοκληρον καθένας, να τον καταβάλουν, νομιμοτόκως, το ποσό των 93.000 ευρό, προς αποκατάσταση της ως άνω ζημίας του..."

Η αγωγή με το ως άνω περιεχόμενο και αίτημά της είναι νόμιμη, ερειδομένη στις προπαρατεθείσες διατάξεις των άρθρων 147, 149, 297, 298, 914 και 926 ΑΚ. Επισημαίνεται ότι με την αγωγή επιδιώκεται η αποκατάσταση της θετικής ζημίας, στην οποία κυρίως περιλαμβάνεται το ποσό των 90.000 ευρώ το οποίο κατεβλήθη για την αγορά του ως άνω ακινήτου. Από την επισκόπηση της προσβαλλομένης αποφάσεως προκώπτει ότι επί του συγκεκριμένου θέματος διέλαβε τα ακόλουθα:

"...κατά το υπό στ. α ι κύριο καταψηφιστικό αίτημά της, καθώς και κατά το υπό στ. β κύριο καταψηφιστικό αίτημά της, καθ' ο μέρος τούτο στηρίζεται στην πρότη από τις επίδικες απάτες (αδικοπραξίες), που οδήγησε στην κατάρτιση του 9267/21.7.2006 συμβολαίου και καθ' ό μέρος ζητείται με αυτό η καταψήφιση του 2ου των εναγομένων εις ολόκληρον με τον 1° τούτων ... η κρινόμενη αγωγή νόμμη, στηριζόμενη στα άρθρα 147 εδ. α , 149 εδ. β' συνδ. 914, 297 εδ. α' και 298, 299, 932 εδ. α' και 926 εδ. α περ. α' συνδ. 481 έως 488 ΑΚ ..Σημειώνεται, ότι με το υπό στ. α ι κύριο καταψηφιστικό αίτημα της κρινόμενης αγωγής, ορθά εκτιμώμενο, ζητείται ως αποζημίωση για την οικεία περιουσιακή ζημία του ενάγον η εξ 90.000 ευρώ ανοραία αξία του ως άνω μη αποκτηθέντος α επίδικου ακινήτου, δηλαδή η αξία της αδύνατης (και μη εκπληρωθείσας) παροχής που οφείλει ο 1ος εναγόμενος δυνάμει του 9267/21.7.2006 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου και όχι το καταβληθέν από τον ενάγοντα τίμημα για την αγορά του α' ακινήτου, δηλαδή η καταβληθείσα από αυτόν χρηματική αντιπαρογή. Απλώς ο ενάνων επικαλείται το καταβληθέν από αυτόν πραγματικό τίμημα (την καταβληθείσα από αυτόν χρηματική αντιπαροχή),ως ένδειξη και τεκμήριο, για την απόδειξη και εξεύρεση της αληθινής αγοραίας αξίας του μη αποκτηθέντος α' επίδικου ακινήτου (της αξίας της αδύνατης παροχής) ... Εξαιτίας της αδικοπραξίας και δη απάτης που τέλεσε εις βάρος του ενάγοντος ο 1ος των εναγόμενων με την απλή συνέργεια του 2ου τούτων ο ενάγων υπέστη περιουσιακή ζημία ανερχόμενη σε 90.000 ευρώ, ίση δηλαδή με την πραγματική αγοραία αξία του ως άνω μη αποκτηθέντος α' επίδικου ακινήτου, ήτοι ίση με την αξία της αδύνατης (και μη εκπληρωθείσας) παροχής που του οφείλει ο 1ος εναγόμενος δυνάμει του ...7.2006 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου... Επομένως, ο ενάγων για την ως άνω περιουσιακή ζημία, που υπέστη από την πρώτη αδικοπραξία και δη απάτη που τελέσθηκε εις βάρος το από τους 1° και 2° των εναγόμενων, δικαιούται να απαιτήσει αποζημίωση ύψους 90.000 ευρώ από τον 2° εναγόμενο, εις ολόκληρον ευθυνόμενο απέναντι του για το ποσό αυτό με τον 1° εναγόμενο...". Υπό τις ως άνω κρίσεις και παραδοχές, το Εφετείο έκρινε την ένδικη αγωγή

ανατρεπτικής συμβάσεως, δηλαδή σύμβαση για το ότι η προηγούμενη σύμβαση λογίζεται σαν να μη είχε ποτέ συναφθεί. Παράλληλα δε, εκείνος έχει δικαίωμα να ζητήσει από τον άλλο την ανόρθωση κάθε ζημίας, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τις αδικοπραζίες, πράγμα που κατ' αρχήν, συμβαίνει εφ' όσον η απάτη συνιστά παράνομη και υπαίτια ζημιογόνο συμπεριφορά, να ζητήσει δηλαδή, αποζημίωση κατά τις περί αδικοπραξιών διατάξεις. Συγκεκριμένα, δικαιούται να αποζημιωθεί, για το αρνητικό διαφέρον, δηλαδή δικαιούται σε ανόρθωση κάθε ζημίας που θα απεφεύγετο αν δεν είχε εσφαλμένα πιστεύσει, ότι συνάπτει έγκυρη σύμβαση όπως είναι οι δαπάνες για τη σύναψη της σύμβασης ή το διαφυγόν κέρδος που θα πετύχαινε εκείνος από άλλη σύμβαση που θα συνήπτε, αν δεν απασγολούνταν με τη σύναψη της ακυρώσιμης σύμβασης. Επίσης, ο απατηθείς έχει δικαίωμα να αποδεχθεί τη σύμβαση σ' αυτή δε την περίπτοση δικαιούται να αποζημιωθεί για το θετικό διαφέρον, δηλαδή δικαιούται σε ανόρθωση από τον άλλο, κάθε ζημία, που θα αποφευγόταν, αν τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά ήταν όχι ψευδή, αλλά αληθή και η σύμβαση εκπληρωνόταν. Τα δε προεκτιθέμενα ισχύουν και σε περίπτωση συνάψεως συμβάσεως πωλήσεως, αν ο αγοραστής, ο οποίος, αγνοώντας ότι στο πωλούμενο πράγμα λείπει συμφωνημένη ιδιότητα ή υπάρχει πραγματικό ελάττωμα, παρασύρθηκε από τον πωλητή, ο οποίος γνωρίζοντας την αντίστοιχη έλλειψη ή την ύπαρξη παρέστησε σε εκείνον ψευδές γεγονός ως αληθές, δηλαδή, ότι υπήρχε η ιδιότητα ή έλειπε το ελάττωμα και, έτσι, εκείνος συνήψε τη σύμβαση παλήσεως (ΑΠ 776/2004, ΑΠ 649/2008). Ω_{ζ} αδικοπρακτική δε συμπεριφορά δόλια και αντικείμενη στα χρηστά ήθη, σε συνδυασμό και με τις διατάζεις των άρθρων 197, 198, 147, 148, 281, 288 και 919 του ΑΚ, ιδρύει αυτοτελή και πρωτογενή υποχρέωση αποζημιώσεως, εφ' όσον συντρέχουν και οι λοιποί όροι αυτής δηλαδή η ζημία, και ο αιτιώδης σύνδεσμος της, με την απατηλή (δόλια) συμπεριφορά του υπαιτίου, στοιχεία που κατά τη διάταξη του άρθ. 216 παρ.1 εδ. α' και β' πρέπει να εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής (ΑΠ373/2008). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ, αν το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο αλλά το διατακτικό της ορθό, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση, εκτός αν υπάρχει έννομο συμφέρον να αποτραπεί δυσμε δεδικασμένο, οπότε αναιρείται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της. Η αντικατάσταση του αιτιολογικού της προσβαλλόμενης απόφασης από το αναιρετικό δικαστήριο, συνίσταται στην, με την απόφασή του, υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχεται η προσβαλλόμενη απόφαση σε άλλο κανόνα δικαίου, εφόσον η υπαγωγή αυτή απολήγει σε πόρισμα με περιεχόμενο όμοιο προς το διατακτικό της απόφασης. Στην περίπτωση δηλαδή αυτή το διατακτικό της αποφάσεως του Αρείου Πάγου περιέχει αποροιπτική της αναίρεσης διάταξη και στο σκεπτικό παράθεση του ορθού αιτιολονικού σε αντικατάσταση του εσφαλμένου. Ως αιτιολογικό νοείται η νομική αιτία, δηλαδή η διάταξη νόμου που αποτελεί τη μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού (ΟλΑΠ 30/1998, ΑΠ 390/2017).

Εν προκειμένω, ο αναιρεσίβλητος στην ένδικη αγωγή του που έχει ως αντικείμενο την καταβολή αποζημιώσεως λόγω απατηλής συμπεριφοράς του εναγομένου αναιρεσείωντος εκθέτει, μεταξύ άλλων τα εξής: "... α) Ο πρώτος εναγόμενος με σκοπό να αποκοιμίαει τόσος ο ίδιος όσο και ο δεύτερος εναγόμενος παράνομο περιουσιακό όφελος έβλαψε την περιουσία μου πείθοντάς με να προβώ στην αγορά ενός ακινήτου εκτάσεως 2.500 τ.μ. στη θέση "..." τος κτιματικής περιφερείας του Δ.Δ. ..., το σποίο τελικός αγόρασα με του α' αριθ........21-7-7206 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Λουτρακίου Ν. Κ., υποσχόμενος και διαβεβαιώνοντάς με ψευδώς, ότι το ακίνητο αυτό έχει "καθαρούς", νόμιμους και σε πλήρη τάξη τίτλους κυριότητας και ότι μπορώ άφοβα να προβώ στην αγορά του, ενώ εγνώριζε πολύ καλά, ότι το ακίνητο αυτό δεν ανήκε ούτε στον ίδιο, ούτε στον δικαιοπάροχό του δεύτερο εναγόμενο,

ως νόμιμη, και επεδίκασε την δια της αγωγής αξιουμένη ζημία των 90.000 ευρώ. ΙΙλην, το μεν διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι ορθό, το ως άνω όμως αιτιολογικό της είναι εσφαλμένο, συμφόνως και προς τα εκτεθέντα στη μείζωνα πρόταση, εφ' όσων έκρινε ότι με το κόριο καταψηφιστικό αίτημα της σγωγής ζητείται ως αποζημίωση για την οικεπριουσιακή ζημία του ενάγοντος, η εξ 90.000 ευρό αγοραία αξία τού ως άνω μη αποκτηθέντος πρώτου ακινήτου και όχι το καταβληθέν από τον ενάγοντα τίμημα για την αγορά του α' ακινήτου, δηλαδή η καταβληθείσα από αυτόν χρηματική αντιπαροχή. Κατ ακολουθίαν, συμφώνως και προς τα εκτεθέντα στη μείζωνα πρόταση, πρέπει να αντικατασταθεί το ως άνω εσφαλμένο αιτιολογικό της αποφάσεως του Εφετείου με το ως άνω ορθό αιτιολογικό της παρούσεως. Επομένως, ο περί του αντιθέτου πρώτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προσάπτεται στην προσβαλλομένη απόφαση αιτίωση σε του άρθροο 559 αριθ. 1, υπό την έννοια ότι το Εφετείο εσφαλμένως δεν απέρριψε ως μη νύμιμη τιν ανωνή, τυγνόνει αβδαιμίος.

Κατά το άρθρο 562 παρ.2 του ΚΠολλ., είναι απαράδεκτος λόγος αναιρέσεως που στηρίζεται σε ισχυρισμό ο οποίος δεν προτάθηκε νομίμως στο δικαστήριο της ουσίας, εκτός αν πρόκεπαι α) για παράβαση που δεν μπορεί να προβληθεί στο λικαστήριο της ουσίας, β) για σφάλμα που προκόπτει από την ίδια την απόφαση, γ) για ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη. Από τη διάταξη αυτή, που αποτελεί εκδήλωση της θεμελιώδους αρχής ότι ο Άρειος Πάγος ελέχητει τη νομιμότητα της αποφάσεως με βώση την πραγματική και νομική κατάσταση που όφειλε να λάβει υπ' όψη το ουσιαστικό δικαστήριο, προκύπτει ότι, αν δεν συντρέχει μία από τις σ' αυτή αναφερόμενες εξαιρετικές περιπτάσεις ο λόγος αναιρέσεως είναι πραφάδεκτός μόνον ερ' όσον στηρίζεται σε ισχυρισμό που προτάθηκε παράδεκτός και νομιμίως στο δικαστήριο από το οποίο προέρχεται η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση (ΟλΑΠ 43/1990), ακόμη και αν έπρεπε να ληφθεί υπ' όψη αυτεπαγγέλτος από το δικαστήριο του ότι συντρέχει μέα από το παναφερήθηκε στο δικαστήριο της ουσίας και να αναφέρεται ο χρόνος και ο τργορισμός, όπως προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας και να αναφέρεται ο χρόνος και ο τόρτος προτάσεως του ή επαναφοράς του στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, όπος να να νάμει αν κριθεί, αν ήταν παραδεκτός και νόμιμος, εάν δε συντρέχει εξαιρετική περίπτοση των εδ. α-γ της παρ.2 του άρθρου 562 ΚΠολλ., πρέπει να εκτίθεται στο αναιρετήριο η περίπτοση συνδί, αντίμει αν τίταν εκτίθεται στο αναιρετήριο η περίπτοση αυτή. (ΑΠ1289/2017). Εξ άλλου, η νομική αριστά της αγωγής, η οποία συνδέεται με τη νομική αρθος 550 αρθ. 1 ΚΠολλ. αν το δικαστήριο, για το σχηματισμό της περί νομικής επάρκεως της αγωγής κρίσης του, αξίωσε περισσότερα στοιχεία από όσα απαιτεί ο νόμος προς θεμελίωση του αξυσμένου δικαιώματος ή αρκέσθηκε σε λεγότερα (ΑΠ 102/2017).

Εν προκειμένο, με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως προσάπεται στην προσβαλλόμενη δι' αυτής απόφαση, με αναφορά, κυρίως μεν στον αριθ. 1, επικουρικώς δε στους αριθ. 8 και 14 του άρθρου 559 ΚΠόλλ, ότι το Εφετείο έκρινο την αγωγή ος ορισμένη και νόμιμη ως προς το κονδύλιο της χρηματικής ικανοποιήσεως, ενώ θα έπρεπε να την απορρίψει ως μη νόμιμη, εφ' όσων για το σχηματικής ικανοποιήσεως του για τη νομική βασιμότητά της, ως προς τον κανόνα ουσιαστικού δικαίου του άρθρου 932 ΑΚ, αρκέσθηκε στην συλλήβθην αξίωση τού ποσού της χρηματικής ικανοποιήσεως χωρίς επιμερισμό, παρά το ότι ενάγονταν τρεις εναγόμενοι για διαφορετική αιτία ο καθένας, δεχόμενο αυθαιρέτως ότι το ποσά αυτό αφορούσε τοιαίτη για κάθε μία από τις δύο αδικοπραξίες. Από την επιτρεπή, όμως, κατ άρθρο 561 παρ. Σ.ΚΠόλλ, επισκόπηση του από 13-3-2014 δικογράφου της εφέσεως του αναιρεσείοντος προκύπτει, ότι, παρά τα αντιθέτως υποστηριζώμενα ο ισχυρισμός αυτός δεν προεβλήθη ενώπιον του Εξερετέου, από τον αναιρεσείοντας, ενό δεν εμπίπει στις λουτές ξειμφέσεις της πραργράφου 2

του άρθρου 562 ΚΠολΔ. Επομένως, ο ως άνω αντίστοιχος λόγος αναιρέσεως, είναι

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως προσάπτεται στην προσβαλλόμενη δι' αυτής απόφαση, με αναφορά στο άρθρο 559 αριθ. 1 και 11 α' του ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο - προκειμένου να δεχθεί την εμμάρτυρη απόδειζη που ήταν ανεπίτρεπτη από το νόμο, λόγω του ότι η αζία του αντικειμένου της προκειμένης συμβάσεως υπερέβαινε το οριζόμενο στο άρθρο 393 ποσόν προέβη σε διαστρέβλωση των ισχυρισμών του αναιρεσείοντος, εκτιμώντας το περιεχόμενο των προτάσεών του κατά το δοκούν, δεχθέν ότι υπάρχει αρχή έγγραφης αποδείξεως από τις ασαφείς και υπεκφεύγουσες αποκρίσεις τούτου που περιέχονται στις προτάσεις του, ενώ ουδεμία αμφιβολία καταλείπεται περί του προβληθέντος ισχυρισμού του ότι τελούσε σε άγνοια για το ύψος του τιμήματος, δηλαδή το αμφισβητούμενο και αποδεικτέο πραγματικό γεγονός. Υπό τοιούτο περιεχόμενο ο ανωτέρω λόγος πρωτίστως και κυρίως ερείδεται επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, εφ' όσον η αγωγή θεμελιώνεται νομικώς εκρίθη δε και υπό του δικαστηρίου της ουσίας ότι θεμελιώνεται αυτοτελώς στις διατάξεις περί αδικοπραξιών, εντεύθεν δεν τίθεται ζήτημα αποδείζεως εικονικότητος και αναγνωρίσεως ακυρότητος συμβολαίου, αλλά για το ύψος της ζημίας του αναιρεσιβλήτου εξαιτίας της απατηλής συμπεριφοράς του αναιρεσείοντος, η οποία ως κρίση περί τα πράγματα προσβάλλεται απαραδέκτως, εφ' όσον πλήττει την ανέλεγκτη από τον Άρειο Πάγο εκτίμηση πραγματικών περιστατικών. Κατά το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ αναίρεση χωρεί αν η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως, αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ανεπάρκεια αιτιολογιών, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διατάξεως ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή όταν η απόφαση έγει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Η ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιώδεις ισχυρισμούς και κεφάλαια παροχής έννομης προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του δικαστηρίου, ούτε την εκτίμηση των αποδείξεων, εφ' όσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή διατυπώνεται σαφώς (ΟλΑΠ 1/1999,ΑΠ 133/2017). Το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος προτάσεως προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της αποφάσεως στο αποδεικτικό της πόρισμα και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Ούτε, εξ άλλου, ιδρύεται ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολλ εξ αιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαιτέρως και διεξοδικά τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων (ΑΠ 319/2017).

Εν προκειμένω, με τον τέταρτο λόγο τής ως άνω αιτήσεως αναιρέσεως, προσάπτεται στην πλητιόμενη απόφαση η αιτίαση ότι υπέπεσε στην πλητιμέλεια των λόγων αναιρέσεως των αρθμών Ι και 19 του άρθρου 559 Κπολλ. Ειδικότερα, ο αναιρεσείων τεχρυβίζεπαι ότι οι αιτιολογίες της αποφάσεως, κατά το μέρος που αφορούν στη θεμελίωση της ευθύνης του είναι ελλιπείς (ανεπαρκείς), καθ' όσον(επί λέξει): "....α) ουδόλως διαλαιμβάνεται εάν η εκ μέρους εμού μεταβίβαση του ακινήτου προς τον Ι. Ε., με το ...2/2-3-2006 συμβόλειο, ήταν αντικειμενικά πρόσφορη να δημιουργήσει πλάνη στον ενάγοντα, ενόσω μάλιστα αυτός

αληθινό περιεχόμενο δεν θα προέβαινε ο ενάγων χωρίς την ως άνω παραπλάνηση, εάν δηλαδή γνώριζε το ως άνω αληθές γεγονός, ήτοι την έλλειψη κυριότητας του 1ου των ενανόμενων και προηγουμένως του 2ου τούτων. Έτσι ο 1ος ενανόμενος τέλεσε, πράγματι, εις βάρος του ενάγοντος απάτη, που συνιστά βέβαια και αδικοπραζία, με την απλή και όχι άμεση συνέργεια του 2ου εναγόμενου, αφού ο τελευταίος παρέσγε στον πρώτο τη συνδρομή του 4 μήνες πριν από την κύρια πράξη και όχι κατά τη διάρκειά της και στην εκτέλεσή της. Παρά ταύτα και η ως άνω απλή συνέργεια του 2ου των εναγόμενων στην πράξη του 1ου τούτω εμπίπτει στην έννοια της "κοινής πράξεως" του άρθρου 926 εδ. α' περ. α' ΑΚ και καθιδρύει την εις ολόκληρον αδικοπρακτική ευθύνη αμφοτέρων (1ου και 2ου των εναγόμενων) για τις ζημίες και την ηθική βλάβη που προκάλεσε στον ενάγοντα η πρώτη από τις επίδικες αδικοπραξίες (απάτες) ... Με την ως άνω απάτη, που συνιστά βέβαια και αδικοπραξία, ο 1ος εναγόμενος παρέσυρε τον ενάγοντα στη δήλωση αγοράς του α επίδικου ακινήτου με το ως άνω αληθινό περιεχόμενο και στην κατάρτιση της α' επίδικης αγοραπωλησίας που περιλήφθηκε στο προαναφερόμενο 9267/21.7.2006 συμβόλαιο... Εξαιτίας της παραπάνω πρώτης αδικοπραζίας, και δη απάτης που τέλεσε εις βάρος του ενάγοντος ο 1ος των εναγόμενων με την απλή συνέργεια του 2ου τούτων, ο ενάγων υπέστη περιουσιακή ζημία ανερχόμενη σε 90.000 ευρώ, ...". Με βάση τις ως άνω παραδοχές του, το Εφετείο εξαφάνισε την πρωτόδικο απόφαση ως προς τον δεύτερο εναγόμενο (αναιρεσείοντα) δέχθηκε την αγωγή ως προς τούτον και τον υποχρέωσε να καταβάλλει ποσόν 91.500 ευρώ, νομιμοτόκως. Με αυτά που δέχθηκε και, έτσι, που έκρινε το Εφετείο, του οποίου το αποδεικτικό πόρισμα εκτίθεται με σαφήνεια, έχει τις προαπαιτηθείσες αιτιολογίες, οι οποίες είναι σαφείς και πλήρεις. Ειδικότερα, και εν σχέσει προς τις προβαλλόμενες αιτιάσεις λεκτέον ότι η προσβαλλομένη διαλαμβάνει επαρκείς αιτιολογίες ως προς τη θεμελίωση της ευθύνης του αναιρεσείοντος, και δη στην υπό του πρώτου των εναγόμενων και του δευτέρου τούτων (αναιρεσείοντος) από κοινού επιδίωξη να δημιουργήσουν ψευδή συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσεως κυριότητος, προκειμένου ο πρώτος να τον εμφανίσει εν συνεχεία στον ενάγοντα και να τον παραπλανήσει σχετικά με τη κυριότητά του επί του α' επίδικου ακινήτου, έτσι ώστε ο ενάγων να παρασυρθεί να αγοράσει το ως άνω ακίνητο αντί τιμήματος 90.000 ευρώ, καθώς και στην αναφερομένη προηγούμενη συνδρομή του αναιρεσείοντος προς τον πρώτο εναγόμενο, που διευκόλυνε την ως άνω απατηλή συμπεριφορά του και επέφερε το ζημιογόνο για τον ενάγοντα αποτέλεσμα. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει ο αναιρεσείων με τον τέταρτο λόγο του αναιρεπηρίου, με τον οποίο αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από τον αριθμό 19 του αρθρ. 559 του ΚΠολΔ ται αβάσιμα, όπως και ο αντίστοιχος λόγος αναιρέσεως.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινομένη αίτηση ως αβάσιμη, να διαταχθεί η εισαγωγή του καταισθέντος από τον αναιρεσείοντα παραβόλου, λόγω της ήττας του, στο Δημόσιο Τσιμείο (αφθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολλ) και να καταδικασθεί αυτός, ως ηττηθείς, στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα του τελευταίου (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2), όπως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 7-9-2017 αίτηση του Θ. Σ. για αναίρεση της υπ' αριθ. 36/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του κατατεθέντος από τον αναιρεσείοντα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

παρέστη στην κατάρτιση του συμβολαίου με ικανό νομικό παραστάτη, ο οποίος διενήργησε λεπτομερή έλεγχο τίτλων και ηδύνατο να εντοπίσει τα όποια προβλήματα υπήρχαν, β) ουδόλως αναφέρεται εάν, κατά το χρόνο μεταβίβασης του ακινήτου από εμένα προς τον Ι. Ξ., τελούσα εν γνώσει ότι πρόθεσή του ήταν η περαιτέρω μεταβίβασή του και ότι με τον τρόπο αυτό είχα δόλο τέλεσης (έστω και αορίστος) απάτης, ώστε να δύναται να θεμελιωθεί υπαιτιότητά μου και ως εκ τούτου αδικοπρακτική μου ευθύνη, από κοινού μετά του φερομένου ως εξαπατήσαντος...". Από την επισκόπηση της προσβαλλομένης εφετειακής αποφάσεως (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι, εκτιμώντας αυτή το σύνολο των αποδεικτικών μέσων, που παραδεκτώς επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, δέχθηκος προς τη θεμελίωση της ευθύνης του δευτέρου εναγομένου-αναιρεσείοντος, τα ακόλουθα: "...Με το 9267/21.7.2006 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Λουτρακίου Ν. Κ. ο 1ος εναγόμενος πώλησε και μεταβίβασε στον ενάγοντα (και ήδη αναιρεσίβλητο), ένα ακίνητο (αγροτεμάχιο) ευρισκόμενο στη θέση "..." της κτηματικής περιφέρειας του ... του .... Το παραπάνω α' επίδικο ακίνητο ο 1ος εναγόμενος φερόταν να το είχε αποκτήσει 4 μόλις μήνες προτού το πωλήσει στον ενάγοντα με το προαναφερόμενο συμβόλαιο συγκεκριμένα φερόταν να το είγε αποκτήσει με αγορά από τον 2° εναγόμενο (και ήδη αναιρεσείοντα), με το νόμιμα μεταγραμμένο στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Περαχώρας 9122/2.3.2006 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Λουτρακίου Ν. Κ. με φερόμενο ως καταβληθέν τίμημα το ίδιο παραπάνω ποσό των 17.747,72 ευρώ. Εντούτοις, η αλήθεια ήταν ότι η κυριότητα του ως άνω α' επίδικου ακινήτου δεν ανήκε ούτε στον 1° εναγόμενο ούτε και στο δυαιοπάροχό του 2° εναγόμενο, αλλά στη Σ. σύζυγο Α. Σ.. Παρότι δε οι 1ος και 2ος των εναγόμενων γνώριζαν καλώς (με βεβαιότητα και στγουριά) την ιική κατάσταση του α' επίδικου ακινήτου κατήρτισαν με το προαναφερόμενο 9122/2.3,2006 συμβόλαιο εικονική ανοραπωλησία του ως άνω ακινήτου μεταζύ τους επιδιώκοντας να δημιουργήσουν ψευδή συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσεως κυριότητας του Ιου εναγόμενου, προκειμένου τούτος να τον εμφανίσει εν συνεγεία στον ενάγοντα και να τον παραπλανήσει σχετικά με τη δήθεν κυριότητά του επί του α' επίδικου ακινήτου, έτσι ώστε ο ενάγων να παρασυρθεί να αγοράσει το ως άνω ακίνητο αντί τιμήματος 90.000 ευρώ. Εφοδιασμένος με τον ως άνω ψευδή συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσεως κυριότητας, που είχε εξασφαλίσει με τη συνδρομή του 2ου εναγόμενου 4 μήνες πριν, ο 1ος εναγόμενος παρέστησε στον ενάγοντα από τις αρχές Ιουλίου του 2006 μέχρι τις 21.7.2006 ψευδώς και εν γνώσει της αναλήθειας πως είγε δήθεν την κυριότητα του προαναφερόμενου α επίδικου ακινήτου, την οποία είχε δήθεν αποκτήσει από αγορά από τον δήθεν αληθή κύριο 2° εναγόμενο με το άνω 9122/2.3.2006 συμβόλαιο, ενώ η αλήθεια ήταν ότι η κυριότητα του ως άνω ακινήτου δεν ανήκε στον 1° εναγόμενο ούτε στο δικαιοπάροχό του 2° εναγόμενο, αλλά στη Σ . σύζυγο A. Σ.. Επιπλέον, το ως άνω αληθές γεγονός το απέκρυψε από τον ενάγοντα αγοραστή του ο 1ος εναγόμενος πωλητής δολίως αλλά και αθεμίτως, παρότι δηλαδή είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να του το αποκαλύψει εκ του νόμου και δη εκ του 519 ΑΚ. Με την ως άνω απατηλή συμπεριφορά του, που διευκολύνθηκε από την προεκτεθείσα προηγούμενη συνδρομή προς αυτόν του 2ου ενανόμενου, ο 1ος εναγόμενος δημιούργησε στον ενάγοντα την αντίστοιχη πλάνη, αφού ο τελευταίος πίστεψε, πράγματι, εσφαλμένα ότι κύριος του α επίδικου ακινήτου ήταν ο 1ος των εναγόμενων και προηγουμένως ο 2ος τούτων, αλλά και ελαττωματική βούληση. Το αποτέλεσμα αυτό επιδίωξαν τόσο ο 1ος όσο και ο 2ος των ενανόμενων. Έτσι ο 1ος ενανόμενος με την ως άνω συνδρομή του 2ου παρέπεισε τον ενάγοντα να προβεί στη δήλωση αγοράς από τον 1° εναγόμενο του ος άνω α' επίδικου ακινήτου αληθινής εκτάσεως 2.500 τ.μ. αντί του πραγματικού τιμήματος των 90.000 ευρώ με το προαναφερόμενο εικονικό ως προς το τίμημα και την έκταση του ακινήτου 9267/21.7.2006 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο. Στην ως άνω δήλωση αγοράς με το ως άνω

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, τα οποία ορίζει στο ποσό των δυο γιλιάδων επτακοσίων (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 23 Οκτωβρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 7

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ